WM PĂTRUNDE ŞI TRIUMFĂ

CHIAR IN ŢĂRILE REFRACTARE

CHAUX DE FONDS COMBATE „LACĂTUL" ELVEŢIAN, IAR ANDERLECHT FACE INCERCĂRI REVOLUŢIONARE. —CEEACE NU POATE EXPLICA ARSENAL... — IN ORICE CAZ, MAJORITATEA LEADERILOR EUROPENI SUNT „WM"-IŞTI.

Hotărât lucru că suntem în era sistemului de joc WM.

Nici că s'ar putea spune altfel când acum acest sistem este generalizat, se discută foarte mult de el şi în campionatele naţionale triumfă tocmai echipele care aplică mai mult sau mai puţin corect această metodă de joc.

Nici că există un argument mai puternic şi mai valabil contra opoziţiei, decât acest fapt.

Elveţienii atacă „lacătul"...

Dar să luăm pe rând.

Şi începem cu ţările refractare înnoirii footballului cu acest sistem de joc.

In Elveţia de pildă, leader al campionatului este Chaux de Fond, adică tocmai echipa care — ca şi Chiasso, şi Urania în ligile inferioare — aplică sistemul WM.

Ori, se ştie că în Elveţia WM-ul nu a avut şi nu are trecere, contra lui improvizându-se un contra—sistem denumit foarte pitoresc „lacătul" sau „încuietoarea". Adică un joc bazat pe marcaj excesiv în apărare.

Victoria lui Chaux de Fonds însă, combate antidotul WM-ului chiar în ţara care l-a creiat... Şi-l combate cu deosebit succes dacă a ajuns să conducă în clasament.

In schimb, în Belgia, refractarii sunt mai numeroşi şi îndrăzneţii prea puţin. Aproape toate echipele, inclusiv leaderul Malinois, se feresc de WM. Numai Anderlecht, într'un recent match cu Rapid din Viena — alt centru al opoziţiei faţă de WM a încercat să aplice sistemul WM. Şt. dacă ţinem seamă că belgienii au învins în acest joc cu 6—4, trebue să conchidem că încercarea a reuşit. In orice caz, sistemul s'a dovedit mai bun decât jocul denumit clasic, metoda ortodoxă.

Campioni „wm"-işti

In celelalte ţări, începând cu Franţa şi terminând aici în Est, cu Bulgaria şi Albania, victoria este generală a WM-ului.

In Franţa conduce Reims, echipă adeptă a sistemului WM; în Italia To-

rino — adeptă convinsă — formează scheletul echipei naţionale italiene de când Vittorio Pozzo a dat greş cu stilul italian şi s'a convins că prin WM poate ajunge la succese la nivelul prestigiului de care se bucură soccerul italian; în Ungaria continuă să conducă Csepel, alt wm-ist; în Jugoslavia minunata echipă a Partizanilor (este vie în amintirea sportivilor bucureşteni frumoasa demonstraţie oferită în cadrul turneului din toamnă); în Bulgaria sistemul WM este în plină desvoltare, Lewski cucerind recent titlul de campion; în Suedia FF Malmoe, în România CFR din Timişoara; în Cehoslovacia a triumfat SK Bratislava pentrucă numai în Slovacia se aplică acest sistem, echipele cele rămânând credincioase şcoalei Europei Centrale.

Ca să nu mai vorbim de URSS, ale cărei echipe au făcut acele splendide demonstraţii de WM perfecţionat.

Modificări la Arsenal

Şi pentrucă am amintit de discuţiile în jurul acestor rânduri de discuţiile în jurul sistemului WM e bine să precizăm că aceste discuţii privesc ameliorările care i se pot aduce.

Se discută foarte mult, de pildă, de necesitatea continuei schimbări de posturi în linia de atac, atât de elocvent demonstrată la noi de partizan, ceea ce asigură jocului acuzat până atunci de prea multă rigiditate, spectaculozitatea. Şi fără discuţie că astfel aplicat, sistemul WM devine şi spectaculos.

Aceasta în timp ce Arsenal, al cărui Chapman a lansat sistemul care a dus la WM, a recurs — din necesitatea de a se asigura în primul rând în apărare — la o modificare: halfii mărginaşi au fost retraşi mult în apărare iar interii au devenit halfi. In modul acesta, echipa se îngrijeşte întâi să nu primească goluri, sarcina golurilor marcate adversarului revenind celor trei înaintaşi care se plasează chiar pe linia de centru atunci când echipa lor se află în apărare. Rezultă că Arsenal se bizue pe viteză extraordinară şi pătrunderea acestor înaintaşi atunci când intră în posesia mingii.

Aşa a ajuns Arsenal să fie leader cu numai două înfrângeri în 25 de partide.

Probabil însă, că în toamnă, la Paris când a jucat tradiţionalul joc cu acing Club, Arsenal a renunţat la acest joc accentuat de apărare, pentrucă altfel nu ne-am putea explica decât a primit patru goaluri.

Racing Club Paris a câştigat atunci matchul cu 4—3... (p. g.)

La începutul acestui secol cinematografia a debutat timid mai mult din dorinţa de a crea o nouă formă de exprimare artistică şi fără pretenţii de exploatare comercială. Cei câţiva iniţiatori depe coasta de

FOOTBALLUL A DEVENIT O INDUSTRIE PUTERNICĂ

IN ŢĂRILE ASERVITE IMPERIALISMULUI

est a Statelor Unite s'au luptat din greu pentru a se susţine împreună cu proprietarii celor câteva săli de spectacole cari formau clientela lor. Şi au lucrat mai mult din entuziasm. Nu au trecut mulţi ani şi cinematograful a prins. A intrat în gustul publicului şi fabricaţia de filme a devenit o afacere bănoasă, din care însă nu au profitat pionerii cinematografiei, ci conducătorii marilor trusturi, cari cu încetul, cu metode monopoliste, au pus mâna pe tot ce au creat predecesorii lor, sugând fără milă din pâine pe acei, cari au avut toate meritele unui început din care numai mintea unor idealişti incurabili au putut întrezări viitorul strălucit ce trebuia să-l aibă cinematografia. Urmarea o cunoaştem. Cinematograful odată intrat pe mâna marilor capitalişti a devenit excusiv o sursă de venituri — o uzină de vise — cum spune Ilya Ehrenburg, a decăzut iremediabil, pertru a nu mai fi decât un instrument de propagandă al imperialismului american.

Footbalul a început la fel de modest, dar mult mai de vreme.

De prin 1865 era deacum un joc populare în Anglia cu reguli aproximative, iar în anul 1870 conducătorii ciubului Preston North End au recunoscut făţiş, că ei plătesc lunar o leafă regulată tuturor jucătorilor lor.

Prima ligă profesionistă de footbali a debutat în Anglia în 1888 şi a cuprins 12 echipe pentruca azi să numere peste 80 de cluburi cu circa 2000 de jucători cu contracte profesioniste vizate în toată regula. Nu sunt cuprinse în această cifră cluburile şi jucătorii din Ţara Galilor, Irlanda şi Scoţia. Footballul a devenit o industrie formidabilă încă în perioada dintre cele două războaie în Anglia, dar afluenţa publicului s'a multiplicat în deosebi acum, după acest război. Toate stadioanele mari din Anglia au devenit neîncăpătoare şi parcă o epidemie a cuprins pe cetăţenii Angliei, cari regulat rămân cu zecile de mii în afara porţilor stadionului neîncăpând la Stamford Bridge (Chelsea) Highbury (Arsenal) sau Wembley din Londra.

Cluburile englezeşti trag profituri fantastice depe urma sezonului de campionat şi la sfârşit adună capitaluri atât de respectabile încât sunt dispuse să plătească orice sumă pentru vreun jucător — fie neformat sau prea tânăr — descoperit la vre-un club mai mic.

Aceste câştiguri ale marilor cluburi engleze s'au ridicat la respectabila sumă de 10.000.000 lire la sfârşitul sezonului trecut.

Foarte asemănătoare este şi situaţia cluburilor din Franţa şi Italia. In Franţa cluburile din prima divizie au realizat în anul trecut un beneficiu de 250.000.000 franci, iar numai clubul Torino din Italia a avut anul trecut o sumă de 100.000 dolari realizată din beneficii. pusă excusiv la dispoziţia racoleurilor respectivi de jucători.

Cinematograful a devenit în Statele Unite a patra industrie a ţării prin rentabilitatea lui. Urmează imediat după industria automobilelor, industria chimică şi industria electrică, precedând industria minieră cea a căilor ferate, cea forestieră, deşi aceste industrii ocupă de zeci de ori mai multe braţe de muncă şi au investite infinit mai mari capitaluri. Nu este de mirare deci, că marea finanţă bancară şi industrială şi-a monopolizat dreptul de exploatare cinematografică. La fel se întâmplă în ţările capitaliste din occidentul Europei cu jocul de football. Footballul profesionist numai este de mult aici apanagiul cluburilor sportive ci a devenit câmpul de operaţii ale unor societăţi comerciale, cari consideră footballul ca o afacere a lor, ca un spectacol care atrage publicul şi care trebue expoatat la maximum.

Acest football comercializat nu se reduce pur şi simplu al organizarea unor spectacole sportive agreate de un mare număr de oameni interesaţi, ci este folosit ca un mijloc de diversiune care permite ca masse mari de oameni să uite de nemulţumirile lor, de salarizare insuficientă, de lipsă de alimente şi combustibil, de şomaj, etc. venind

la football şi uitând acolo de toate abuzurile şi opresiunea claselor exploatatoare din ţara lor.

De altfel uriaşul trust al societăţilor de asigurare engleze: [illegible]ZD este direct interesat în aceste [illegible]eri, acest trust fiind creditorul cu mari sume de bani a cluburilor faimoase Chelsea şi Arsenal.

Dar această afacere comercială mai are şi un alt aspect, cel al pariurilor de football, care este afacerea unor mari întreprinderi de bookmakeri, cari ocupă în birourile lor din Anglia circa 30 de mii de funcţionari. Circa 10 milioane de englezi pariază săptămânal la aceşti bookmakeri depunând sume în jurul a 10 milioane de lire de fiecare etapă de campionat.

Iată dar cum ştiu capitaliştii ţărilor occidentale să lege utilul şi agreabilul în afacerile lor. Pe deoparte transformă sportul într'o uriaşă diversiune ca o armă politică puternică pentru adormirea nemulţumirilor celor mulţi, iar pe de altă parte exploatează această diversiune ca o uriaşă sursă de câştig material speculând slăbiciunea celor „nebuni" după football.

Astfel se degradează sportul în ţările occidentale pentru a face din sport o armă în mâna claselor exploatatoare care să apere privilegiile lor de clasă şi creiază venituri grase prin exploatarea comercială a unei curiozităţi sportive.

«PANOPLIA CU BLAZOANE»

Vom fi prezenţi în oraşul Sfântului Mauriciu, la Jocurile Olimpice de iarnă, ca să dovedim, alături de celelalte popoare din ţările cu democraţii populare, că suntem animaţi de dorinţa păcii şi a înfrăţirii. Dar proba aceasta dela St. Moritz, va fi cea mai grea decât... slalomul în care vom concura.

Păcat că nu aveţi în faţă regulamentul general şi programul celei de a 5-a olimpiadă de iarnă, pe care-l răsfoim noi acuma, cu suficientă stupoare şi nedumerire.

Judecaţi şi dvs. în vremuri de structurală prefacere socială, Comitetul Internaţional Olimpic ca şi Comitetul de organizare al J. O. de iarnă, menţin pe listele lor o serie de persoane necorespunzătoare timpurilor, am spune anacronice, în flagrantă nepotrivire cu fenomenele actuale: monarhiile pe ducă, titlurile nobiliare în desmetudine, fasciştii notorii judecaţi, etc.

Iată însă ce ne arată numai lista membrilor C I O: 3 prinţi, 4 conţi, 2 baroni, 2 lorzi, 1 marchiz, 1 paşă, plus o serie de „sir"-i şi de împopoţonaţi cu particula „de"! In plus ca reprezentant al Ungariei figurează Nicolas de Horthy junior, cunoscut nazist, a cărui extrădare o cer câteva popoare vecine. Aceştia sunt, aşa dar, conducătorii ideii olimpice în lume... (slabă speranţă).

Să mai întoarcem o foaie a programului, pentru a ne delecta cu lista comitetului de onoare al J. O. de iarnă. Figurează aici, bineînţeles mai la coadă, preşedintele societăţii „Sport-Toto". Poate nu ştiţi ce se chiamă asta „Sport-Toto". Nu e un sport, nici joc de copii. „Sport-Toto" este o afacere comercială a câtorva capitalişti asociaţi; care instituesc concursuri de pronosticuri. Ce caută preşedintele acestei asociaţii în Comitetul de Onoare, nu înţelegem. Va fi poate nevoie de niscai pronosticuri pentru a uşura misiunea comisiilor tehnice... Oricum, o reclamă în plus pentru „Sport-Toto" nu strică, — dar edifică asupra anumitor moravuri.

E inutil să mai răsfoim şi regulamentul. Vom reîntâlni aberaţii cunoscute, după care nu se permite rambursarea salariului pierdut prin deplasare (...le convine cuiva şi prinţişorilor!), iar profesorii de educaţie fizică nu sunt admişi ca amatori.

La aşa baroni, aşa paragrafe. Noroc că nu vom fi întotdeauna dispuşi să le dăm ascultare. Dvs. domnule marchiz Melhior de Polignac şi toată compania cu blazoane şi panoplii, trebuie să înţelegeţi asta. Căci dvs. nu aveţi salarii ci rente şi nici profesiuni ci ocupaţiuni bibliofile (bridge, écarté, etc)...

V. Bănciulescu

ARBITRII

de AUREL NEAGU

PROBLEMA ARBITRILOR se situează pe plan diferit faţă de aceea a antrenorilor din următoarele două puncte de vedere:

a) pe când opera antrenorului se reflectă indirect, prin echipă, arbitrul arată direct pe teren calitatea şi raţiunea de a conduce jocul şi implicit spectatorii;

b) dacă în momentul de faţă pentru antrenori primează cantitatea, pentru arbitri este de discutat calitatea.

Dintr'o cauză sau alta, unul din punctele bolnave ale footballului nostru îl constitue calitatea discutabilă a arbitrilor noştri.

Dece spunem discutabilă?

Fiindcă există arbitrii a căror calitate nu poate fi discutată şi totuşi prin complexul de împrejurări existent în prima ediţie a Diviziei Naţionale devine discutabilă.

Cum?

Să vedem mai întâi, ce se poate cere unui arbitru?

1. — să cunoască regulamentul.
2. — să-l interpreteze şi să ştie aplicarea lui.
3. — să fie cinstit.
4. — să aibă personalitate.

Lăsăm la o parte primele două puncte. Ne place să credem că şcoala, practica şi experienţa îndelungată — multor arbitri le ninge pe la tâmple — exclud ignorarea elementelor tehnice.

Aflându-ne însă în preajma unui alt eveniment important pentru footballul românesc — şcoala de arbitrii — vom insista asupra ultimelor puncte, fără ca faptul acesta să însemne o denigrare a acelor din „ordinul" cavalerilor fluerului.

Dacă arbitrii consideră că ei conduc disputa a 22 de jucători şi numai atât, comit o eroare gravă. Din nefericire această logică o împărtăşesc cei mai mulţi:

„ce-mi pasă că mă fluieră publicul. Nu aud, nu văd. Privesc jocul şi atât".

Optică greşită! Izolaţionismul în sfera strictă de activitate, fără a preţui atmosfera în care se găseşte, ar fi egal cu activitatea măturătorului de stradă, mulţumit că îşi face datoria curăţind praful, fără să-i pese că acesta înnecă ochii trecătorului.

Atunci ce să facă arbitrul?

Să fluere după comanda publicului? Sperăm că nimeni nu a interpretat astfel!

Dar atunci, cum?

Noi atribuim fluerului arbitrului o mare influenţă în exteriorul terenului de joc: **Credem că ecoul lui spart în pereţii tribunelor sau purtat mai departe pe unde, conduce cei 10.000, 20.000 sau 30.000 de spectatori spre înţelegerea situaţiilor, spre cunoaşterea footballului, spre purificarea morală.**

Publicul acesta care fluieră, care înjură, care este gata să lovească, poate înclina cele două palme şi pentru aplauze. **Pentru aceasta, el trebue să creadă în onestitatea arbitrilor, arbitrii trebue să dovedească o personalitate care să înghiţe orice pornire a pasiunei din tribune.**

Fiindcă nicăeri nu s'a comentat favorabil turnul de fildeş, numai în cazul acesta, arbitrul trebue să coboare de pe scările lui. Sus de tot pe turnul de fildeş stă scris: **onestitate, prestanţă.**

Arbitrii de astăzi şi cei de mâine trebue să ştie acest fapt şi să aibă o comportare în consecinţă. Am vrea să auzim că niciun arbitru — în deplasare — nu a luat masa cu vreuna din echipe; am vrea să ştim arbitrul străin de orice clubman, să nu-l vedem la şuete Sâmbăta, să nu cunoască jucătorii, să poarte o distanţă faţă de orice element cu care poate avea contact prin fluerul său, să nu-l întâlnim la sărbătoriri de victorii, am vrea să-l ştim coborît pe teren asemenea unui Sfânt din calendar. Să-i auzim fluerul sunând strident, dar hotărît şi să observăm jucătorii purtând respectul pornit din acea superioritate pe care o emană arbitrul.

In sensul acesta trebue să se revizuiască orice arbitru, astfel de drum trebue să ştie că-l aşteaptă pe acela care vrea să devină arbitru.

Pentru viitor am mai dori însă ceva.

Dacă pe arbitrii aceştia îi vedem în lumina de mai sus, dacă suntem de acord că ei trebue să fie în afara tentaţiilor de orice fel, nu le putem refuza **ocrotirea oficială** care şi ea consttue un punct de sprijin în susţinerea tezei noastre.

Să luăm cazul unui arbitru care a greşit. Pentru pildă şi spre îndreptare, forul superior C. C. A., va lua o decizie severă. Il va suspenda şi va **face publică decizia spre luare aminte.** A expirat suspendarea şi din nou arbitrul păşeşte în teren. A făcut o greşeală. Publicul este agitat:

„ăsta habar n'are. L-au mai suspendat odată! Uăăăăă!!!"

Cam aşa se comentează în tribună şi pe drept cuvânt. Pentru o cât mai bună edificare în această latură a problemei rugăm oficialii noştri dela C. C. A. să transpună problema pe alt plan.

Ce-ar fi dacă în Armată, la o greşeală a Comandantului de Companie, ar veni Colonelul în faţa soldaţilor şi ar spune:

„Căpitanul vostru a făcut următoarea greşeală şi ca atare l-am pedepsit cu 7 zile arest".

Ce s'ar alege din disciplina companiei? Soldaţii şi-ar permite la o altă greşeală aparentă numai, să amintească Comandantului lor de trecut şi să-i prezinte eventualitatea unei noui pedepse. Exact cum un jucător pe teren la o sancţiune care nu-i convine să-i spună arbitrului:

„ai uitat că te-a suspendat odată!"

Dar în cazul nostru, ce face Colonelul? Prin plic închis **„strict confidenţial"** transmite pedeapsa spre executare.

Exact aşa cum în Uniunea Sovietică se pedepsesc arbitrii. A greşit unul. Este chemat la judecată, i se discută greşelile şi **este pedepsit în cadrul corpului de arbitri. Pedeapsa o ştie numai el şi cei care au hotărît-o. Afară de cele patru ziduri, nimeni nu află nimic.**

Şi astfel prestigiul arbitrului rămâne intact, dar şi disciplina jucătorilor se menţine. Footballul câştigă şi nu mai este nevoe de apel la ordine.

Este aceasta din urmă o problemă, care luată în consideraţie înseamnă o reţetă cu 70% succes. Fiindcă avem arbitri buni. Ei aşteaptă această consideraţie şi sunt gata să ofere tot ce este mai bun în el pentru victoria acţiunei de moralizare a footballului — **spectatorilor săi.** —

SCOALA DE ANTRENORI

VIZITA MEDICALĂ

ZIARUL NOSTRU şi-a propus într'unul din numerele anterioare să desbată 14 puncte privind căile de progres pentru foot-ball. Pe măsură ce cursurile şcoalei de antrenori înaintează aceste puncte apar unul câte unul şi, din discuţii avute până în prezent, două din propunerile noastre au fost epuizate: PROBLEMA JUNIORILOR, comentată într'un articol special şi ANTRENORII, cu ocazia acestei şcoale.

Prin lecţia d-lui prof. **VIRGIL MAZILU** ţinută Vineri, a apărut în lumină un nou teren de incursiune: **VIZITA MEDICALA.**

D. prof. MAZILU a ţinut o prelegere de o oră şi jumătate pentru a ajunge la o concluzie axiomă:

„Abia după controlul medical începe condiţia fizică".

Iată o propoziţiune pe care, dacă viitorii antrenori şi-o vor însuşi înseamnă o cale de progres incontestabilă.

In cluburi, vizita medicală a fost ignorată. Nu interesează starea jucătorului ci faptul că el joacă: Şi, dacă joacă, este neapărat sănătos, chiar dacă în realitate plămânul sau alt organ suferă. Iată una din cele mai groaznice laturi ale profesionismului.

Pe de o parte, jucătorul lacom după bani se desinteresează de sănătatea lui, pe de altă parte clubul, avid după performanţă, trece cu vederea defecţiunile din corpul celui pe care-l exploatează. Mâine, jucătorul bolnav revine la realitate, târziu. Clubul merge mai departe. Alţi bani, alt jucător, din nou glorie goală şi primejdioasă.

Se transferă jucătorul, dela un club la altul.

Ce carte de vizită prezintă el? Puterea unui shoot, viteza, jocul de cap, etc. Dar niciodată nu aduce cu el un certitificat medical.

O mare lacună, de a cărui eventuală împlinire elevii de astăzi şi antrenorii de mâine trebue să-şi facă o datorie de onoare!

RECENT, Comitetul Federal FRFA a luat o seamă de măsuri în ceeace priveşte juniorii. Am expus în altă cronică preconizările lui Braun în problema juniorilor. Nu am publicat însă până azi rezolvarea pe care o dă Braun pentruca elevii cari urmau să dea o teză să nu aibă materialul gata.

Acum putem publica cele 12 puncte de rezolvare ale lui Braun, care se poate felicita, fiindcă şase din ele au întrunit sufragiile Comitetului Federal.

Scrie Braun:

„REZOLVAREA PROBLEMEI"

1. Fiecare grupare divizionară A, B şi C să aibe echipe de juniori.
2. Echipele de juniori să aibă antrenor special.
3. Ligile să aibă câte un antrenor federal.
4. Comisiile centrale de juniori compuse numai din antrenori de foo-ball.
5. Tabere pentru juniori.
6. Campionat regional de juniori.
7. Matchuri inter oraşe de juniori.
8. Campionat naţional de juniori.
9. Matchuri internaţionale de juniori.
10. Matchurile de juniori în deschidere la jocuri divizionare.
11. Oprirea transferării până la 19 ani.
12. Stimularea juniorilor.

(Sublinierile sunt punctele acceptate de FRFA)

VINERI, la cursul său, d. Botescu a adus mingea cu ajutorul căreia a demonstrat lecţiunile pe care le predă.

Şi a fost etrem de interesant!

Piloţii s'au suit în carlingă, iar mingea a venit pe piciorul antrenorilor!

INCA UN NOU elev Gorgorin a fost admis să urmeze cursurile. După Feraru, el este al 51-lea elev.

a. n.

CE SE PREDA LUNI

Ora 16: FOOT-BALL (tactică individuală, masaj şi demarcaj).

Ora 17: FOOT-BALL (tactică generală afac).

Ora 18: Anatomie.

UN PROFESOR PE ZI:

VIRGIL MAZILU

NASCUT în 1915 în luna Ianuarie la Azuga. Obţine licenţa în Educaţie Fizică în anul 1936, pentru ca un an mai târziu să devină asistent şi, cu timpul, şef de lucrări la catedra "Gimnastica şi technica Educaţiei Fizice".

A avut activitate sportivă de calitate ca atlet, fiind campion naţional de juniori cu performanţa de 1,76 m. la înălţime. A jucat foot-ball la Colţea—Braşov, face ski, înot. Adică un sportiv complet.

In ultimii ani s'a făcut remarcat prin competenţa sa în materie de pregătire sportivă, specialist în problemele pe care le expune acum la aceste cursuri.

"Pregătirea condiţiei fizice".

Actualmente pregăteşte din acest punct de vedere echipa de foot-ball a CFR B.-ului.

Este autorul următoarelor lucrări:

"Construcţii de săli şi aparate pentru gimnastica suedeză (1942)

"Educaţia Fizică în cadrul şcolilor de pilotaj (1944).

"Problemele antrenamentului sportiv (1947).

In manuscris:

"Construcţii de stadioane şi teresuri de sport".

SPORT AMATOR, SPORT MINOR?

SPORTIVII ROMANI aşteaptă cu nerăbdare înfăptuirea unui vechi deziderat: desfiinţarea profesionismului.

Astăzi forurile superioare încrează cu intensitate şi în curând vom fi în măsură a considera „profesionismul în sport" un fapt de domenjul trecutului!

Profesionismul a dăunat mult sportului, profesionismul a stat în calea realului progres al sportului, profesionismul a întunecat mintea şi sufletul a multor sportivi.

Sporturile amatoare s'au lovit şi ele mereu de „voga sporturilor profesioniste".

Volley-ul, ping-pong-ul, basket-ul, înotul au rămas mereu „minore" pentrucă cei ce-l practicau erau... nişte băieţi amatori de sport.

Sporturile amatoare au fost totdeauna sinonime cu sporturile minore, sporturile amatoare au fost mereu înăbuşite de sporturile profesioniste.

Performanţele sportivilor amatori nu au fost niciodată apreciate aşa cum se cuveneau în schimb ce rezultatele de valoare medie ale profesioniştilor erau anunţate cu surle şi fanfare...

Profesioniştii — prin posibilităţile materiale de care dispuneau — îşi puteau permite orice fel de capricii, orice fel de vedetisme...

Amatorii, modeşti, se mulţumeau să facă sport pentru sport pentru satisfacţia de a-şi vedea — cu litera cea mai mică — performanţa, înregistrată la gazetă.

Profesionistul cu gândul veşnic la profitul material al unui „schaf" bine plasat sau al unei „directe" nu îl interesa rezultatul final decât prin prizma rezultatului material.

Sporturile amatoare — aşa zise minore — îşi cer dreptul la viaţă.

Prin desfiinţarea profesionismului acest lucru este mai uşor realizabil, prin desfiinţarea profesionismului nu va mai exista sport minor şi sport major.

Toţi sportivii şi toate sporturile se vor bucura — prin desfiinţarea profesionismului de acelaş regim, un regim de largă înţelegere, un regim care va duce sportul românesc pe culmile dorite de masa mare a sportivilor români.

Nicu Naumescu